

Mektep ocuğu 5

– Veysel Başer • 08 Mayıs 2011

MEKTEP OCUğU 5

Öğle namazını biraz geç kılan anamın üstüne bir ağırlık çökmüş. Yavru kardeşimizi emzirip uyuttuktan sonra odanın içinde gezinip durmuş. Bir emmi kızının yanına gitmek isteyen abama, "otur!" diye bağırmış. "Ayağımın altına dolaşma!" diyerek küçük kardeşimi azarlamış. Sonrasında i sıkıntısını hayra yormuş. ukurören köyünde okuyan çocuklar geldiği için Veysel'im de gelir diye umut etmiş.Dedesi, dayıları getirir diye düşünmüş. En küçük kardeşimin başında abamı ve ortanca kardeşimi bırakıp, evin biraz ötesindeki ahlatların yanına gitmiş. Karaarap deresine doğru giden ve ormana giren köy yoluna bakmış sürekli. Aha şimdi çıkacaklar, birazdan görünecekler diye hep ümit etmiş. Anamla birlikte başka kadın ve çocuklar da bakmışlar.

"Bu karda gelmezler," diyenlere anam,"Beygirlere binip gelirler. Belki de kızakla gelirler," demiş hep. Geleceğim sanki içine doğmuş. Kardeşimi emzirmek için eve döndüğünde abamı göndermiş. Sonra yine kendisi almış nöbeti. Aşağı Belova'dan geleceğimi hiç düşünmemiş. Gözü hep, Karaarap deresi yolunda olmuş. Ortanca kardeşim gelmiş. Anam, üşümemesi için onu eve göndermek istemiş. Kardeşim gitmek istememiş. Anam, gelmeyecekler herhalde diye ümidini yitirip kardeşimi götürürken Saraycık köyü yoluna son kez bakmış. Sağ tarafta, tarlalar ortasından bir alev gözüne çarpar gibi olmuş. Parlayıp sönen bir kıvılcım gibi. Sevecen yüreği cız edivermiş. "Veysel'im, yalnız başına gelip işaret veriyor olmasın?.." diye geçirmiş içinden. Gözlerini ayırmadan bakmış durmuş Aşağı Belova'ya doğru. Bir hareket ya da aleve benzer başka bir şey görememiş. Kardeşimi yolladığı halde kendisi oradan ayrılmamış. Abamla birlikte evde çocuğa bakan emmim kızı merdiven başından, "Yenge! ocuk ağlıyor!" diye seslenmiş. "İnek sütü verin!" diyen anam, ışığı fark ettiği yerden bakışlarını ayırmamış. Küçük bir karartı görünce, ciğerinin yanivermesinden karartının oğlu Veysel olduğunu hissetmiş... "Veysel'imm!.." diye feryat ettiği gibi koşmuş aşağıya doğru. Anamın deli gibi koşarak gittiğini pencereden görmüş abam. Küçük kardeşimi emmi kızıyla ortanca kardeşime bırakıp dışarıya fırlamış. Anamın peşine düşmüş."Veysel'imm! Veysel'imm!" diye diye koşarak giden anamın uzaklaşmasıyla geriye dönmüş. Büyük emmilerimden birisinin, kardan bir tarafı çöken samanlığının tamirine yardımcı olan babama haber vermiş. Babam ve oradaki emmilerim de anamın ardından seyitmişler. Aşağıdaki koca söğütlerin yanına indiklerinde anamın niye delicesine koştuğunu anlamışlar.

Anam, canını dişine takarak bana tez ulaşmak için karda koşarken karalastik ayakkabısından tekini kara diyet vermiş. Ayağından nerede çıktığını bilmiyordu. "Karlar eriyince bulurum. Arkası kopuk bir ayakkabı var. Onunla idare ederim," dediğinde gözlerim sulandı. Babamın bana alıverdiği ayakkabıları veririm ama uymaz ki...Anamın ayakları büyük. Evdeki kalabalık epey azaldı. İyiyim. Yemek de yediğim için iyice

canlandım. En küçük kardeşim ağlamıyordu. Bana gülücük bile veriyordu. Allah nazardan saklasın pek güzel çocuktuktu. Anam, "Yeni elbiselerini giyip otur istesen," dediğinde, "A ah," dedim. Onları giymek hevesiyle gelmişken nedense canım istemedi. Hep pekiyi olan karnemi göstermek de içimden gelmedi. Gecenin karanlığında bir ses geldi. Köpekler havladı. Yakında askere gidecek emmim oğlu dışarıya giderken anam da pencereden baktı. Abama, geciken akşam yemeği için serdiği örtüyü kaldırmasını söyleyip odadan çıktı.

"Kaypak oğlun nerede dayı?" diyen anamın öfkeli sesi ulaştı odaya. Elinde çiftesiyle İnce Emin içeriye girdi. Anamla emmimoğlu da peşinden girdiler. Herkes ayağa kalktı. Ben de doğrulup döşeğe oturdum. Benim pösteki sarılı halime bakan İnce Emin, "Allah'a şükürler olsun..." derken derinden öyle bir içli soluk verdi ki, odanın içinde rüzgar estirdi. Tüfeğini kapı arkasına dayayıp yanıma geldi. Uzanıp beni sardı. Alnımdan öptü. Ben de elini öptüm. Dudakları ve eli buz gibiydi. Beni yatırıp üstümü örttü. Döşeğin kenarına oturdu. Yutkunup gözyaşlarını sildi. Ayaktakilere oturmalarını işaret etti.

"Allah'a binlerce şükürler olsun..." dedi yine. "Size de bize de evlat acısı yaşatmadı..." deyip dertli soluk verdi. "Veysel'imize kötü bir şey olsaydı eğer, oğlumu oracıkta vuracaktım. Kurda kuşa yem olsun diye bırakıp gidecektim. Evden o niyetle ve yemin ederek çıkmıştım..." Çocuk gibi ağladı. Herkes gibi benim de gözlerim yaşardı. "Veysel'imizin sağ salım olduğunu öğrenince oğlumu Şefik'lere bıraktım," diye devam etti İnce Emin. "Getirip teslim edeyim. Öldüresiye dövün. Sesimi çıkarmam."

Yüzler, babamdan çok anamın üstüne çevrildi.

"Karşıma çıkmasın," dedi anam. O kadar. Bazı yüzlerde gülümseme belirdi. Ben de gülümsedim. Anamın yüzünde hiçbir değişiklik olmadı.

Akşam karanlığına yakın eve gelen İnce Emin, karısından ve kızından oğlunun yaptığı kaypaklığı öğrenince, öfkeden deliye dönmüş."Mektep çocuğu kışta kıyamette tek başına gönderilir mi?" diye bağırıp, okkalı iki tokat atmış oğluna. Sırtına bir torba dolusu yağlı çıra parçaları yükletip önünden yürütmüş. Çıra alevi aydınlığında izlerimi takip ederek gelmişler. Benim, soğuktan donmamam için çok hızlı yol almışlar. İnce Emin'in en çok korktuğu kurtlar olmuş. Kuşkulandığım ormanın yukarisından kurtların uluduklarını duymuşlar.

Yüreğim bir defa daha cız etti. Anamın, "Hi!.." diyerek ürperdiğini gördüm.

Sabahleyin; İnce Emin, oğlu Kaypak Ülfet ve silahlı dört Belovalı, benim kurt gördüğümü sandığım yere gitmişler. Gidenler, orada kurtların izini gördüklerinde bana inanmışlar. İzleri saymışlar. Tam dört kurt varmış. İzleri sürmüşler. Kurtlar, alana yakın ormandan gitmişler hep. İki tümsekte, alanı görecektir şekilde arkaları üstüne çökmüşler. Kurtların izleri, ahlat ağacı bulunan tarlanın kıyısından yukarıya yönelmiş. Karaarap deresinde yokuşa saran köy yolunun ortasında, çayıra doğru uzanmışlar. Öyle uzandıkları karda besbelliymiş.

Kim bilir, anamla buluşmamıza bakmışlardır her halde...

İz sürenlerden, "Veysel'i Allah korumuş," diyenler olmuş. Beni sırtında taşıyan küçük emmim, "Anası görüp yetişmeseydi, belki de kurtlar getirecekti," diyerek öbürlerini güldürmüş. Gülmüşler ama inanmışlar da...Kurtların, küçük bir çocuğa saldırmayışını Allah'ın bir hikmeti saymışlar... Kurtların izini sürmekten vazgeçip evlerine dönmüşler.

Yılar, yıllar sonrası.

Yerlerde bir karışı aşkın kar vardı. Ahlatların altındaki oturakta oturup Aşağı Belova tarafına bakıyordum. Yıllar önceki o kış gününde yaşadıklarımı anımsadım. Hepsi belleğimde capcanlı duruyordu. Hüzünle gülümsedim. Kurtlar beni parçalamış olsalardı...Ya da soğuktan donup ölseydim eğer, annem çıldırır mıydı bilemiyorum ama...Ahlatların yanında çökerek hep yolumu gözlerdi...Uzun hava bir türkü vardır hani. Okul olmadığı için küçük kızını öbür köydeki okula gönderen, tipide kaybolup bir daha dönmeyen kızına yanan bir ananın yaktığı ağıt...

"Sıra... sıra gelen mektep uşağı anam uşağı... uşağı...

Ah!...Neden eller geldi Zöhre'm gelmedi...Eyvah ey...

Neden eller geldi Zöhre'm gelmedi...vah...

Aman aman...aman aman...aman aman aman...

Neden eller geldi Zöhre'm gelmedi..."

Belovalı çocukların okuldan gelişlerinde de benzer ağıtı annem yakar ve söylerdi...

"Yaya...yaya gelen mektep çocukları...anam çocukları...

Ah!..Ellerin çocukları geldi...Veysel'im gelmedi...

Yavrum...Kuzum Veysel'im gelmedi...Vah...Vah...

Herkes geldi... Koçum Veysel'im gelmedi...Ah!..Ah!..."

Vura vura çürüttüğü bağırını yine döverdi...Bağırını dövmekle de yetinmezdi...

Erkek buzağıları, yeni danaları ve koça ayrılan erkek kuzulara ömrü boyunca;

"Veysel'im!..Veysel'im!.." diyerek sarılırdı. Onları öperken, yitirdiği Veysel'inin ruhuna gözyaşı da hediye ederdi...

Tıpkı;

Askerde şehit olan kardeşi, küçük dayım için ömrü boyunca *tosunlara;

"Memed'im!..Memedim!.." diyerek sarıldığı gibi...Onları öperken kardeşinin ruhuna gözyaşı da hediye ettiği gibi...

Tıpkı;

Yirmi bir yaşında ölen biricik kızı, ablam için ömrü boyunca; *düve ve *şişeklere;

"Ayşe'm!..Ayşe'm!.." diyerek sarıldığı gibi. Onları öperken yitirdiği kızının ruhuna gözyaşı da hediye ettiği gibi... Veysel Başer

Tosun: İnek dölleyebilecek çağa gelen dana. Şişek: Kuzulama dönemine gelmiş koyun. Düve: Doğum yapmamış dişi sığır.